A°. 1841. N°. 20.

DONDERDAG, 11 MAART.

JE MAINTIENDRAI

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 8 *Maart* 1841.

(10001) Alzoo ALEXANDER MAC DONALD, JOHN WILSON Jr, ANTHONY DESSE en WILLIAM STUART CRUIKSHANK, in qualiteit als Administrerende de Plantaadje *Paradise*, gelegen aan het Neder-district *Nickerie*, aankomende de Boedels van wijlen R. A. en J. CRUICKSHANK, zich bij requeste aan den Gouverneur Generaal hebben gewend, met verzoek om den Slaaf *Tom*, van den naam van gemelde Plantaadje af- en op de namen van de Boedels R. A. en J. CRUICKSHANK, over te schrijven.

Zoo is het, dat Zijne Excellentie goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen al degenen, die vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *veertien* dagen, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen: zullende na verloop van dien tijd, door den Gouverneur Generaal zoodanig worden gedisponeerd als bevonden zal worden te behooren.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

ADVERTENTIEN.

Aanbesteding.

De Administrateur van Financien, zal onder de nadere goedkeuring van Zijne Excellentie den Heere Schout bij Nacht, Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, aan de minst inschrijvende besteden, de *onmiddelijke* levering van diverse fournituren voor 's Lands Hospitaal, als:

LINNEN MUTSEN, JAPONNEN, HEMDEN, BROEKEN, KATOENE DEKENS, PEULUWEN, ENZ.,

vermeld op de specifieke lijsten, welke, benevens de kondition en voorwaarden, waarop de aanbesteding zal geschieden, voor de gegadigden ten Kantore der Finantieele Administratie ter inzage liggen, alwaar de verzegelde inschrijvings-billetten, vergezeld van monsters, zullen worden aangenomen tot aanstaande Zaturdag den 13den dezer, des morgens ten *tien* ure.

Paramaribo, *den* 9 *Maart* 1841.

De Administrateur voornoemd,
CH. LEERS.

De ACTEN VAN PATENT over a. c., zijn tegen intrekking der afgegeven bewijzen van ingeleverde DECLARATOIREN, ten Kantore van den ondergeteekende verkrijgbaar: — terwijl mits deze herinnert wordt, dat de *eerste termijn* van het PATENTREGT, vóór den *laatsten* dezer maand, moet worden voldaan.

Paramaribo, *den* 10 *Maart* 1841.

De Koloniale Ontvanger en Betaalmeester *ad interim*,
H E L B.

PARAMARIBO, *den* 8 *Maart* 1841.

In opvolging van art. 41 van het Reglement voor het Departement der *Onbeheerde Boedels*, zal gedurende den tijd van *acht* dagen, ter Secretarij van het Collegie van Commissarissen ter *visie* liggen, de gearresteerde repartitie-rekeningen van de Boedels: JOHANNA MARIA WILHELMINA MATHOURNE, JOHANNA MARIA CHRISTINA HENCKE en JOHANNA MARIA ANDRESA HOFBERK.

De Secretaris ad-interim,
F. C. COBLIJN.

(10081) Fungerende CURATORS, zullen op Woensdag den 17den dezer, des namiddags ten 4 uren, in het lokaal van het Departement der *Onbeheerde Boedels en Weezen*, door den Vendumeester M. A. KEIJSER, in het openbaar doen verkoopen:

De *NALATENSCHAPPEN* van de Heeren: BEREND JANS; CAROLUS MARTINUS ENGERT Lz. en van Mejufvrouw THERESIA HENDRICA STOLKERT, bestaande in: LIJFKLEEDEREN, MEUBELEN, Vrouwen GOUDEN SIERADEN en *gedrukte* BOEKEN.

Mede:

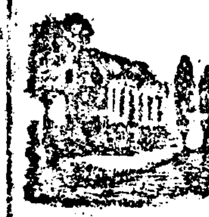

Den GROND *ARGENT-COURT*, met de daarop staande KOFFIJ-LOODS en de zich daarin bevindende KOFFIJ-KIST en KOFFIJ-STAMPMAT, enz.

Den blooten GROND *VUIDE BOUTEILLE*, beiden opgemeld; gelegen in de *Boer Helena Kreek*, ter linkerhand in het opvaren, tusschen de verlatene Plantaadje *Cornelis Vriendschap* en den verlatenen Grond *De Hulp*, aankomende den minderjarigen JAN P. E. BELTRUM.

En

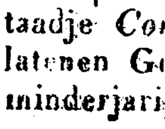

Het *HUIS* en *ERF*, aan de *Watermolenstraat*, bekend onder La. A. No. 208 Nieuwe Wijk en La. B. No. 14 Oude Wijk; toebehoorende den Boedel PIETER VAN LEEUWEN Jr.

De Inventaris, Koop-conditien en bewijzen van eigendom liggen aan het opgemeld Departement ter *visie* voor elkeen.

Paramaribo, *den* 10 *Maart* 1841.

M. N. ARLAUD,
2de Commies.

TE KOOP.

ROODE en BLAAUWE *PLAVUIZEN*, oude SCHOON GEBIKTE *MOPSTEENEN* en eene *KOFFIJ-LOODS*. Adres ter dezer DRUKKERIJ. (8930)

(8967) De Vendumeester M. A. KEIJSER, zal *MORGEN* om *negen* uren, op Vendu verkoopen:

BAKKELJAUW in Vaten en andere PROVISIEN, WANE- en KOPIE PLANKEN, MADERAWIJN en STUKGOEDEREN.

(10009) De ondergeteekende zal door- en ten huize van den Vendumeester A. SALOMONS, op aanstaande Dingsdag den 16 dezer, doen verkoopen:

De Slaven *Robijn* en *William*, hem in eigendom toebehoorende.

Paramaribo, *den* 10 *Maart* 1841.

J. F. MEIJER FFz.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 8sten dezer, de Engelsche Schoener Lady of the Night, Kapt. J. J. Marschall, van Demerary, hebbende 9 dagen reis, Passagier: de Heer M. Meijers.

☞ Per het Schip Clasina Adriana, Kapt. S. Nielsen, zijn als Passagiers vertrokken: de Heeren J. F. Warmann, F. Demarchi en de Minderjarige A. J. Mark.

Mengelingen.

Giulio.

(Een Italiaansch Verhaal.)

Een geheimvol wezen, hetwelk voorgaf de geheimen der toekomst te kunnen ontsluijeren, was te Rome verschenen. Het geslacht van dit wezen was een voorwerp van twist, eenigen, die de zonderbare voorzeggingen verhaalden, welke zij bekomen hadden, zeiden, dat het de trekken en het aanzien eener vrouw had; terwijl anderen verklaarden, een schrikkelijk monster gezien te hebben. De profetes hield haar verblijf in eene der voorsteden, waar zij een vervallen paleis bewoonde, in hetwelk haar het bijgeloof des volks genoegzaam tegen overlast beschuttede. Niemand wist wanneer zij gekomen was, en inderdaad was alles, wat op dezen persoon betrekking had, met gelijke duisternis bedekt. Men sprak in Rome van niets dan van de Sybille, welke de naam was, dien men haar toen algemeen gaf. Een ieder wenschte haar te raadplegen en echter hadden weinigen den moed, hare woning te betreden. Menigeen gevoelde bij het naderen derzelve eene vreesselijke ontzetting, en vlood, alsof hij door eene onzigtbare hand terug gestooten werd, en deze gevoelde nimmer weder verzoeking, om tot haar terug te keeren.

Camillo, een jong edel Romein, besloot echter, het verblijf dezer zonderlinge profetes te onderzoeken, en noodigde zijnen vriend Giulio, hem daarbij te vergezellen. Deze, een vreesachtig jongeling, sloeg in den beginne het aanzoek af; het waren niet de geruchten van de gevaren, die het betreden der woning van de Sybille vergezelden, welke hem daarvoor deden terugschrikken; maar Giulio beefde bij de gedachte aan de ontsluijerde toekomst. Echter bewilligde hij ten laatste. Toen zij aan de deur kwamen, opende deze zich als van zelve, de beide vrienden traden onverwijld binnen. Zij gingen door eene menigte vertrekken, zonder iemand te ontmoeten, tot zij aan het einde van eenen langen gang een zwart gordijn ontdekten, boven hetwelk het volgende opschrift stond: »Wanneer gij uw noodlot wilt vernemen, zoo treedt achter dit gordijn, doch doet eerst uw gebed!" Giulio was diep bewogen, hij wierp zich onwillekeurig op de

knieën. Was hij reeds in het geweld dezer geheimvolle magt? Na een paar minuten ligtten de beide jongelingen het gordijn op, en traden met uitgetogene zwaarden achter hetzelve. Een vrouwspersoon kwam hen te gemoet, zij was jong, misschien zelfs schoon, maar haar gelaat gedoogde geen onderzoek. De bleekheid des doods, in zonderlinge tegenstrijdigheid met de beweegelijkheid en de hartstogten des levens, was op hetzelve te lezen. Woorden zijn niet in staat, de bovennatuurlijke wezens te beschrijven, die zonder twijfel ruimten bewonen, in welke men de taal der menschen niet kent. — Giulio trad bij haren aanblik terug, Cammillo sloeg de oogen neder. De Sybille vraagde naar hunne begeerte, welke deze haar te kennen gaf. Zij hoorde hen echter niet aan; want hare gansche opmerkzaamheid scheen Giulio gevestigd te wezen. Zij was bewogen. Zij beefde, zij strekte de hand naar hem uit, alsof zij hem wilde aanvatten, doch trok dezelve echter snel terug. Camillo verzocht haar, hem zijn noodlot te ontdekken; zij bewilligde hierin, en Giulio verwijderde zich. Na een kort onderhoud kwam Camillo weder bij hem, en vond hem in diep nadenken verzonken; hij zeide tot hem, dat hij niet behoefde te vreezen, want hij zelf had niets onaangenaams vernomen. De Sybille had hem gezegd, dat hij Juliana, Giulio's zuster, met welke hij verloofd was, zou huwen, dat nogtans een klein toeval dit huwelijk eenigzins vertragen zou. Nu trad Giulio weder achter het ongelukkige gordijn, en Camillo bleef in de galerij. Weldra echter hoorde deze eenen schrikkelijken schreeuw; hij herkende de stem van zijnen vriend, en ijlde naar binnen. Daar zag hij Giulio op zijne knieën voor de Sybille, terwijl deze eenen bloedigen staf over zijn hoofd zwaaide, en daarbij uitriep: »Grenzelooze liefde! Ontwijding! Moord!" Camillo was verschrikt en naderde zijnen vriend, die bleek en onbewegelijk, zich niet meer overeind kon houden. Vergeefs ondervraagde hij hem, alle antwoord was eene zwakke herhaling van de woorden: »Ontwijding! Moord!" Eindelijk gelukte het Camillo, hem naar huis te brengen, waarop hij terstond weder in de woning der Sybille terug ijlde, met het besluit, haar eene verklaring af te vorderen. Maar zij was verdwenen, en ieder spoor van haar bleef voor altijd uitgewischt.

Eenige weken verliepen er, de bruiloft van Camillo was vastgesteld, en Giulio, dien hij niet meer naar het geval vraagde, scheen zijne gerustheid hernomen te hebben. Des avonds vóór de bruiloft gebeurde het, dat de Markies van Cosmo, Giulio's vader, van het paard viel, en ofschoon hij zich slechts ligt bezeerde, moest de plegtigheid daarom toch uitgesteld worden. Het gezin omringde het bed van den vader, toen Camillo, zich het gebeurde plotselijk herinnerende, uitriep: »De voorspelling der Sybille is bewaarheid geworden." Deze uitroep veroorzaakte eene oogenschijnlijke beweging bij Giulio, die zich van dit oogenblik af in zijne kamer opsloot, en alle gezelschap vermeed. Slechts één Monnik, die hem opgevoed had, had den toegang tot hem, en met dezen hield hij lange en geheime gesprekken. Camillo inzonderheid kwam niet meer in zijne nabijheid, wijl hij bemerkte, dat hij hem bij voorkeur zocht te vermijden.

Eindelijk verscheen voor dezen de langgewenschte dag, die hem met de geliefde vereenigde. Giulio kwam niet; hij had het vaderlijke huis verlaten, en na ongeveer eene maand ontving de troostelooze Markies den volgenden brief: »Bespaar dit nutteloos onderzoek, mijn vader! mijn besluit staat vast, niets kan hetzelve meer veranderen. Geef uw vermogen aan wien gij wilt. Giulio is der wereld afgestorven. Het heeft mij veel gekost, U te verlaten, maar ik moet mijn noodlot ontvlieden. Vaarwel! en vergeet den ongelukkigen Giulio!" De brief was zonder datum, ook wist men niet, wie hem gebragt had. Vergeefs ondervraagde de vader den Monnik; deze erkende openhartig, dat hij wist, waar Giulio was; dat hij zijne oogmerken kende, die hij, nadat hij ze lang had tegengegaan, eindelijk had moeten billijken; dat echter geene magt op aarde hem kon dwingen, de geheimen, die hem onder het zegel der biecht vertrouwd waren geworden, te verraden.

Giulio was naar Napels gegaan, van waar hij zich naar Messina inscheepte, met het voornemen, zich in een Dominikanerklooster te begeven, dat zijn biechtvader hem aanbevolen had. Vader Ambrosio, de Abt van dit klooster, was een man van te veel ware vroomheid en opgeklaarden zin, dan dat hij niet de verwarde verbeelding van dezen jongen man voordeel zou hebben willen doen, en Giulio verzocht hem daarom vergeefs, hem het noviciaat te schenken. De jongeling moest er zich dus naar schikken en wachten; maar zijn besluit bleef onveranderlijk, hij stond onder de magt van een diep ingeworteld bijgeloof, en hij meende, dat niets hem van zijn schrikkelijk noodlot redden kon, dan de monniskap. De gedachte aan de Sybille en hare woorden, die zij over hem uitgesproken had, vervolgden hem dag en nacht. Het klooster scheen hem toe, het eenigste toevlugtsoord voor den hartstogt en de misdaad te zijn. Ongelukkige! alsof muren, regels en geloften eenen mensch aan zijn lot konden onttrekken. Het noviciaat ging voorbij. Giulio sprak de gelofte uit, hij oordeelde zich gelukkig, het was hem, alsof hij thans van de kwellingen, die hij uitgestaan had, bevrijd ware; het viel hem niet eens in, welk een offer hij had gebragt. Maar nog denzelfden avond, toen hij zich juist naar zijne cel wilde begeven, trad hem een Monnik te gemoet, die hem de hand drukte en zeide: »Broeder! het is voor eeuwig!" Dat woord eeuwig viel Giulio op het hart. De kracht van een woord op een zwak gemoed is wonderbaar. Dat, hetwelk hij zoo even gehoord had, scheen hem zijn gansche noodlot te ontvouwen; het kwam hem voor, alsof hij reeds dood ware, alsof de tijd reeds voor hem had opgehouden; hij viel van dien tijd af in eene verdooving, en scheen het leven als eenen last voort te slepen.

Vader Ambrosio zag met droefheid den toestand van dezen jongman; alles, wat hij van hem wist, was, dat hij zich ongelukkig gevoelde, en daarom trok hij zich zijner aan. Hij kwam op het denkbeeld, dat bezigheid zijne treurigheid zou kunnen verminderen. Giulio bezat veel welsprekendheid en de Prior liet hem prediken. Snel verbreidde zich zijne vermaardheid; de menigte kwam aanstroomen, om hem te hooren; men sprak alom van hem, en waarschijnlijk gaf het geheim, hetwelk in zijnen boezem verborgen lag, aan zijne welsprekendheid eene eigendommelijke bekoorlijkheid. De tijd der viering van het feest van den heilige des kloosters naderde, bij hetwelk het gansche hof tegenwoordig zou zijn, en Giulio werd verkoren, om den lof des heiligen te verkondigen. Eindelijk verscheen de dag. De kerk was opgepropt vol, en Giulio drong met moeite door de menigte, om zich naar den kansel te begeven, toen plotselijk zijne kap afviel, en zijn aangezigt ontbloot werd. Op hetzelfde oogenblik hoorde hij eene stem, welke uitriep: »Hemel! wat is hij schoon!" Verbaasd, getroffen, draaide hij onwillekeurig het hoofd om, en zag eene dame, wier oogen met de uitdrukking van het diepste gevoel op hem gevestigd waren. Een paar oogenblikken waren genoeg, om het gevoel dezer beide menschen om te keeren. Giulio kon zijne rede naauwelijks, zonder daarin te blijven steken, voordragen, en sloot zich, zoodra hij wederom alleen was, in zijne cel op; hij kon zich echter niet meer met zijne gewone overdenkingen bezig houden; vervolgd van het beeld der onbekende, werd hij door een nieuw, hem tot dien tijd onbekend gevoel gefolterd, hetwelk hem de rust ontroofde, en toch kwam het hem voor, alsof hij eerst van dat oogenblik, toen hij dien uitroep, welken zijn hart had doordrongen, gehoord had, had beginnen te leven. Hij durfde geen' blik in de toekomst werpen. Ach! zijn noodlot was onherroepelijk! Iederen morgen gaat hij om mis te lezen, iederen morgen bespeurt hij eene gesluijerde vrouw op dezelfde plaats; hij herkent haar, maar hij vormt niet eens den wensch, haar gezigt te zien, dewijl hij haar alsdan vlieden moest; maar hij waagt het op den sluijer te staren; hij volgt al hare bewegingen, hij voelt, om zoo te spreken, al de kloppingen van haar hart en beantwoordt dezelve. Te zwak om zich van het gevaar los te rukken, waagt hij het niet, zich opheldering te verschaffen, slechts een paar vlugtige minuten lang leeft hij, den overigen tijd is hij dood. Hij zou gaarne vlieden, hij belooft zich zelven; » is zij morgen hier weder, dan kom ik niet meer;" en met dit besluit gewapend, meent hij veilig te wezen, en gevoelt iets van wederkeerende rust. Den volgenden dag gaat hij iets vroeger naar de kerk. Zij was er niet; toen alles zich verwijderd had, naderde hij hare zitplaats en ziet haar gebedenboek; hij nam hetzelve op, opende het, en vond op de eerste bladzijde de naam Therese geschreven staan. Nu kon hij haar noemen. »Therese! Therese! zeide hij zacht, alsof hij vreesde dat iemand hem zou hooren. Dewijl zij niet gekomen was, durfde hij de kerk weder bezoeken; ook verliepen er dagen en maanden zonder dat Therese verscheen.

Therese, de gemalin van een oud man, dien zij als eenen vader beminde, was gelukkig in de uitoefening van haren pligt, en droomde van geen ander geluk dan dat, hetwelk zij genoot; nu zag zij Giulio, en al hare zielerust was verdwenen. Het gevoel van Therese was zoo geweldig, dat hare eerste ware liefde haar lot bepalen moest. — Zij bad Giulio aan. Tot op dezen tijd was haar gemaal de vertrouwde van al hare gedachten geweest. Doch van Giulio sprak zij hem niet. Deze geheimhouding beschouwde zij reeds als eene misdaad; zij zag, dat zij een gevaar vermijden moest, en had den moed niet meer, naar de mis te gaan. Hopende haar geweten gerust te stellen, besloot zij te biechten, en begaf zich met dit oogmerk naar de Dominikanerkerk, zij knielde in den biechtstoel neder, en beleed alles, wat zij sedert het kloosterfeest had ondervonden, hare liefde, hare gewetenskwellingen en haar besluit, om den geliefde te vermijden; doch beleed tevens, dat zij vreesde, dat zij hiertoe geene sterkte genoeg bezat. »Wat moet ik doen?" dus eindigde zij hare biecht, »ontferm U, Vader! over eene arme zondares!"

(Het slot hierna.)

Adversaria.

Laat u niet, gelijk de dwazen, door de bekoorlijkheid van den rijkdom misleiden; rijkdom gelijkt naar de wolken, die boven ons hoofd zweven. En al zouden deze wolken ook kostbare steenen regenen, zij verdienen echter niet de begeerten van een edeldenkend mensch tot zich te trekken.

Schepen in Lading.

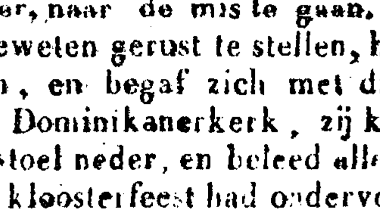

Naar Amsterdam.

Het Nederlandsch Kofschip de Jonge Hylke Tromp Kapt. T. S. Oidendorp. — Adres bij Leijsner en Scheffer.

Het nieuw gebouwd gezinkt schooner Kofschip Koning Willem, Kapt. L. H. Singer. — Adres bij Van West & de Hart.

Naar Rotterdam.

Het Schip Harmonie, Kapt. B. J. Zoetekerk. — Adres bij J. M. Samson. — Sluit 15 dezer.

Gedrukt bij de Erven J. Brink.